

B

ZALOZBA
BOGATAJ

Marijan Cilar
Per aspera ad astra
Misteriji

Založba Bogataj
urednik izdaje
Damijan Bogataj

vodja programa
XXXXXXXXXX

lektoriranje
XXXXXXXXXX

prelom
Mojca Tronkar

grafična priprava in tisk
ABC Merkur d.o.o. Idrija

prva izdaja
2009

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

133.1

CILAR, Marijan
Per aspera ad astra / Marijan Cilar. - Idrija : Bogataj, 2005

ISBN 961-6035-43-6

223151872

Brez pisnega dovoljenja Založbe Bogataj je prepovedano reproduciranje, distribuiranje, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnem koli obsegu ali postopku, hkrati s fotokopiranjem, tiskanjem ali shranitvijo v elektronski obliki, v okviru določil Zakona o avtorski in sorodnih pravicah.

Marijan Cilar

Per aspera ad astra

Misteriji

2009

4

Moji Andreji, za pomoč in sodelovanje.

Marijan

Per aspera ad astra

Misteriji

1. Nilski človek
2. Simbolika abecede
3. Sokar in Oziris
4. Nebeške boginje in Veliki stvarniki
5. Thoth - Hermes Trismegistos
6. Tajni nauk iz Babilona
7. Poslanstvo Hebrejcev
8. Grška mitologija
9. Luč iz Betlehema
10. Sinovi božji
11. Iz Aleksandrije v srce Evrope

Vsebina

stran

I. poglavje

NILSKI ČLOVEK

Reka, v kateri potujejo neštete kapljice morju nasproti, je simbol evolucije individualnih iskric zavesti, ki se vračajo v Edinstvo.

To prisposodo so uporabili Egipčani in ustvarili kozmično sliko Nilskega človeka - Ozirisa, v kateri je skrita največja skrivnost *Poti do popolnosti*.

II. poglavje

SIMBOLIKA ABECEDA

Eden največjih uspehov človekovega duha je abeceda. Šele pisava je omogočila velikanski razvoj kulture, civilizacije in posredovanje vseh njenih dosežkov potomstvu.

Pisavo so nekdanje imenovali "sveti znaki" (*hieroglifi*), dar bogov, "besede božje" (*Deva-nagari*) itd. Analiza egipčanske in semitske abecede kaže, da znaki za črke niso nastali slučajno, ampak po določenem sistemu.

Ta temelji v vseh podrobnostih na simboliki Nilskega človeka in predstavlja v drugi obliki Veliki misterij. Plotin pravi, da so hieroglifi kristalizacija znanja in resnice. Analiza imen egipčanskih bogov nam to potrjuje v smislu: *Nomen est omenime je znamenje*.

"Iz staroegipčanskih hieratskih (svečeniških) spisov so se razvile kulturne abecede in skrivne številke, ki so jih znali razlagati samo hierogramati, posvečeni egipčanski duhovniki." (H.P.B.: Ključ k teozofiji)

III. poglavje

SOKAR IN OZIRIS

Egipčanska bogova Sokar in Oziris sta bila med najbolj čaščenimi.

Iz religioznih tekstov in zapisov grških sodobnikov izvemo, da sta bila osrednji osebi misterij in simbol naslednje stopnje v dvigu zavesti:

boga - človeka, oziroma sina božjega.

O tem priča tudi ezoterična analiza njunih imen, pridevkov in mitov.

IV. poglavje

NEBEŠKE BOGINJE IN VELIKI STVARNIKI

V verski filozofiji starega Egipta srečujemo številne bogove in boginje. Boginje so simboli Prasubstance iz katere je narejeno vesolje, ali pa so njeni različni atributi.

Bogovi pa izražajo dve prevladujoči ideji: o edinem Bogu-stvarniku in o človeku-bogu, ki je cilj evolucije.

V. poglavje

THOTH - HERMES TRISMEGISTOS

Bog modrosti in egipčanskih misterij je bil Thoth.

Grki so ga poistovetili s svojim Hermesom. Zaradi ugleda in znanja je dobil pozneje naslov "*Trikrat veliki*" - *Trismegistos*.

Po egipčanskih virih je napisal 42 knjig z vseh področij življenja. Njihovi fragmenti, ki so se ohranili, izhajajo iz Aleksandrinske šole in so imenovani *Corpus Hermeticum*. Vanj štejejo tudi *Tabulo smaragdino* in *Kybaliona*. Eden največjih simbolov Thothovega nauka je *Tarot*, ki razkriva nauk Velikega misterija. Thothu je pripisan tudi svitek papirusa, ki so ga polagali mrtvim v grob, poznan kot *Knjiga mrtvih*, v pravilnem prevodu hieroglifov pa se imenuje: »*Knjiga vstajenja k luči*«.

VI. poglavje

TAJNI NAUK IZ BABILONA

V severo vzhodnem kvadrantu Velike piramide je pred cca 6000 leti nastajalo področje velikih kultur in civilizacij: sumerske, babilonske, asirske, mitanske, feničanske, hebrejske in drugih. Religija Sumercev, ki je bila temelj poznejše babilonske in asirske, je govorila o mogočnih bogovih, ki vladajo svetu in

človeku. Letno dogajanje v naravi je simboliziralo te odnose in dajalo prve odgovore o smislu življenja. Že v najstarejših oblikah babilonske religije najdemo sliko sveta, ki združuje vidni in nevidni svet in smatra vse zemeljsko le za odsev nebeškega. V ljudski veri pa je bila v simbolih skrita ezoterika, namenjena le redkim izbrancem.

VII. poglavje

POSLANSTVO HEBREJCEV

Iz Ura v Kaldeji so se na današnja ozemlja Palestine priselila nomadska plemena Semitov in se neprestano bojevala z avtohtonimi prebivalci. Zaradi lakote se je del tega pastirskega ljudstva umaknil v Egipt, kjer so morali opravljati najtežja dela. Iz suženjstva jih je rešil njihov vodja Mojzes in jih preko Sinajske puščave pripeljal v Obljubljeno deželo. O vsem tem govore knjige Stare zaveze, ki so temelj judovske religije. Poleg zgodovinskih opisov govore o božji postavi in zapovedih, ki dajejo ljudstvu življenjske smernice. V njih najdemo tudi dele Tajnega nauka, kot so ga poznali Egipčani in Babilonci.

VIII. poglavje

GRŠKA MITOLOGIJA

Med Indoevropejci, ki so prišli v Evropo iz Azije, so se na Peloponezu in ob Mediteranu naselili Ahajci in Dorci, predniki Grkov.

Značilnost grškega duha je bila njihova mitologija, v kateri so nastopali ljudem podobni bogovi in heroji.

Nebeška družina je bila podobna zemeljski in religija je postavila človeka v središče sveta in ob bok bogovom.

Njen višek pa se je izrazil v misterijih, ki so udeležencem govorili o smislu in cilju človekovega bivanja.

IX. poglavje

LUČ IZ BETLEHEMA

V začetku dobe Rib je v Palestini učil Jezus. Njegov nauk so pozneje imenovali krščanstvo. Množice je poučeval o pravih

človeških odnosih, o visoki etiki, ki je potrebna za dosego nebeškega kraljestva.

O verskih skrivnostih je javno govoril le v prilikah in prisposodobah.

Šele v novejšem času najdeni rokopisi v Qumranu ob Mrtvem morju in Nag Hammadu v Egiptu so pokazali, da je njegov ezoterični nauk imel vse elemente Velikega Misterija.

X. poglavje

SINOVI BOŽJI

Od sedmega stoletja pred našim štetjem, pa vse do četrtega stoletja našega štetja, so na področju Mediterana delovali kulti-religije, katerih glavni predstavniki so bili: Sarapis, Adonis, Attis in Mithra.

Vsi so predstavljali v simboliko zagrnen nauk o človeku, ki je po mnogih bojih in preizkušnjah postal sin božji in se vrnil v nebo k svojemu Očetu.

XI. poglavje

IZ ALEKSANDRIJE V SRCE EVROPE

V zadnjih dvatisoč letih se je val kulture in civilizacije širil iz Aleksandrije preko Grčije in Rima v Evropo in od tam po vsem svetu. Duhovna kultura se je odražala v krščanstvu in mnogih okultnih duhovnih gibanjih kot so bili: alkemisti, rožni križarji, mistiki, neokabalisti, framasoni in drugi, ki so prinesli luč misterij v novi svet. Duhovna evolucija človeštva že prehaja s področja razuma na področje intuicije, vélike moči spoznavanja in razsvetljenja. Pravi umetnik, ki ustvarja iz notranje potrebe, je vstopil delno v to nepojmljivo stanje, kar prikazujejo njegova dela.

UVOD

Vera je splošen pojav. Nekateri verujejo da Bog je, drugi da ga ni. Otroci verujejo v pravljice, znanstveniki v svoje teorije, politiki v svoje sisteme in gospodarstveniki v svoje ekonomije. Težko jih je prepričati o nasprotnem v kar verujejo in skoraj vsi so zagrizeni dogmatiki. Vero v ožjem smislu imenujemo religija. Latinska beseda *religio* pomeni "povezati" in naj bi nakazovala možnost zveze med človekom in Bogom. O nastanku religij obstaja več razlag.

Pripadniki velikih svetovnih veroizpovedi trdijo, da so te božje razodetje, posredovano ljudem prek izvoljenih izbrancev ali prerokov. Znanstveni raziskovalci pravijo, da so se vere razvijale od primitivnih verovanj, nastalih iz strahu pred naravnimi silami, prek verovanja v človeku podobne bogove, do monoteističnih ver, ki sicer razglašajo visoke ideale, vendar so znanstveno neverodostojne in izražajo samo prepričanja ljudi in njihovo upanje po večnem življenju.

Tretja trditve je v Tajnem nauku, ki pravi, da so vse vere človeštvu posredovali adepti, starejši bratje po razvoju, verski učitelji, Bodhisattve, v obliki in vsebini, primerni takratni razvojni stopnji človeštva. Vse tri trditve imajo prav, le iz različnega zornega kota. Vse manifestacije življenja so odvisne od razvoja in tudi religija je bila (*in je*) vedno odsev stopnje človekove zavesti in zmožnosti spoznavanja.

Primitivna verovanja

Na nižjih stopnjah razvoja, pri preprostih naravnih ljudstvih, še ozko povezanih z naravo, je bilo z njo povezano tudi njihovo verovanje. Zanje so vse stvari, predmeti in naravni pojavi živi, dokler delujejo. Lonec je živ, če je cel in uporaben, puščica dokler ni zlomljena in organizem, dokler diha. Predmeti, posebno redki in nenavadni kamni, školjke, peresa in iz njih narejeni kulturni objekti, imajo skrivno moč - so fetiši.

Pleme ima zaščitnega duha, ki ga določena rastlina ali žival upodablja kot totem. Svet obvladujejo razni duhovi, ki povzročajo nesreče in bolezni ter se jih da obvladovati le s pomočjo zaklinjanja in s ceremonijami. Narava se jim

odziva na izvajanje primitivne magije: čaranje dežja, plese v živalskih maskah za uspešen lov, rituale rodovitnosti itd. Častijo vse vrste narave: veliki kamni so vir moči, pokončni so spolni organ, drevesa zaznamujejo sveta mesta itd. Prva svetišča so bili logi in v poznejši tempeljski arhitekturi so stebri predstavljali stilizirana drevesa. Vsa vegetacija je vir življenja in dar bogov, živali so viden znak določenih lastnosti: bik plodnosti, lev moči, pes zvestobe itd. Veliko vlogo ima kult umrlih prednikov, ki jim prinašajo darila v obojestransko pomoč. Morala je delila vse stvari v čiste in nečiste, v dovoljene in tabu.

Zdaj se nam taki nazori zdijo smešni, vendar odkrivamo pod kožo modernega človeka še vedno čaščenje prednikov, totemizem, fetišizem, ritualnost, tabu teme, kult čistosti itd. Nadaljevanje rodbine za vsako ceno, predniki, ki pomenijo vzor, vloga očeta v družini, podjetju in potomstvu, so ostanki čaščenja prednikov. Neomejena podvrženost klubu, stranki in naciji, grbu, zastavi, himni itd. izvirajo iz totemizma. Zaslepljenost z doktrino, čeprav iracionalno, nazadnjaško, sebično in kruto, običajno prevzemajo milijoni ljudi, ker jim obljublja moč in varnost, ima korenine v klanu in totemu. Delitve na družbene položaje, več in nanj vredne, razne oblike rasizma, so preostanki kulta "čistosti" in "izvoljenega ljudstva". Iz navedenega lahko sklepamo, da primitivna religija še živi v raznih oblikah. Zanj je značilno podzavestno, instinktivno reševanje problemov, strah pred nepoznanim, naravnimi silami, strah pred kaznijo zaradi kršenja pravil (*tabujev*) in strah pred prihodnostjo.

Religija

Naslednja stopnja človekovega spoznavanja temelji na čustvenem dojemaju. Človek, ki ga vodijo emocije je labilen, lahkoveren in dojemljiv. Potrebuje stalno vodstvo, vidne simbole, mitologijo in malike, ker drugega ni sposoben dojeti. Prva razmišljanja o življenju, njegovih pojavih in odnosih do bivanja, smrti in vesolja, se izražajo v mitologijah, kot so prvi pouk otroka pravlјice in pripovedke, ki mu razvijajo fantazijo in ga nauče prve, preproste morale. Mlado človeštvo je bilo obdano s pravlјicami, ki so razlagale naravne moči in pojave kot delo bogov. Mitologije opisujejo boje, poraze in zmage nadnaravnih bitij, bogov in herojev, v katerih je mnogo smisla in nesmisla, odvisno kje, kdaj in od koga so nastale. V mitologijah starih kultur se skriva tudi ezoterično znanje, ki ga je treba poiskati in očistiti raznih primesi in dodatkov. E.B.Taylor pravi ("*Začetki kulture*", 1871), da je mitično mišljenje

posebnost človekovega razuma v njegovem zgodnjem, otroškem stadiju. Religija, temelječa na mitu, je izraz počasnega a stalnega svitanja človekovega duha, je zora, ki napoveduje vzhod sonca. To je bil, v tej fazi razvoja, edini možni način razumevanja življenja, pogled na svet, ki je govoril o trpljenju na zemlji, o boljši prihodnosti in upanju, da se jih bodo usmilili bogovi. Če ne razumemo mita kot filozofskega pogleda na svet v tej dobi, ki razlaga nastanek sveta in življenja, pomen posameznika in družbene morale, potrebne da človek obstane in vere v posmrtno življenje, ne moremo razumeti nobene stare civilizacije. Mit je tako pomenil veliko, nenadomestljivo stopnjo v razvoju človeštva.

Motimo se, če mislimo, da je ta faza religije stvar preteklosti. Preprost človek verjame še danes v osebnega boga, magične sile, čarovnije in obrede, s katerimi si bo pri božanstvu izprosil milost in srečo. V tem stadiju se nahaja preko polovice človeštva. Kot so v prvinskih, enostavnih organizmih vsebovani že vsi elementi poznejših (*celica, protoplazma, DNK itd.*) in je le njih reagiranje na življenje omejeno in kot so bili v prvem vzvodu in kolesu zametki današnje tehnike, so fazi mitologije sledile subtilne monoteistične religije z visoko etiko in razlago sveta, bivanja in poti do odrešitve. Čisti nauk verskih učiteljev, pa je kmalu dobil posvetno patino. Vsi imamo notranjo potrebo po idealu, vendar jo premeteni velikokrat izkoristijo. Nesamostojni in nekritični se poistovetijo z nekim že znanim idealom in se navadno omejijo na njegove materialne izraze: simbole in predstavnike. Tako nastane organizacija z nezmotljivim Vodjem ali Učiteljem in skupina, ki daje članom občutek moči in podporo in se razglša za edino pravoverno, izvoljeno, poklicano za rešitev duš, naroda, rase ali celo vsega človeštva. Če je v začetku verskega nauka bila dosegljiva božja milost vsakomur, je zdaj, ko je vera postala organizirana Cerkev, rezervirana le za člane institucije, ki so se brezpogojno podredili vsem njenim pravilom in dogmam; vsi izven njenega kroga so zaznamovani za heretike in nevernike. Katoliški cerkvi npr. ni važno, kaj je bil Jezus v resnici; odločilno je le, kaj pravi danes o njem institucija. Ker bi zgodovinska analiza pripeljala do drugačnih spoznanj in ogrozila organizacijo je ta imela tisočletja dolgo preizkušene metode:

“Kadar je ogrožen obstoj Cerkve, je ta razrešena vseh moralnih zapovedi. Ko je končni cilj enotnost, je posvečeno vsako sredstvo, celo zvižaja, izdajstvo, nasilje, simonija, ječa in smrt, kajti red je zaradi skupnosti in posameznik mora biti žrtvovan za skupni blagor.”

(*Dietrich von Nieheim, škof Verdenski, v "De schismate libri III." A.D. 1411*). Te lastnosti organizacije veljajo za vsa tista družbena gibanja, verska in politična, ki razglašajo svoje nauke za edino pravoverne in pozabljajo, da živimo v relativnem svetu, kjer resnice ne moremo spoznati in jo lahko razlagamo na najmanj dva načina. Po Krišnamurtiju je resnica dežela brez poti, vedno neskončna in nepogojena in se je ne da organizirati s pomočjo organizacij, sekt in religij. Vsaka organizacija je bergla, ki le ovira in pohablja posameznika, preprečuje njegovo rast in sposobnost, da bi sam odkril resnico. O tem je tudi povedal anekdoto. Vrag in njegov prijatelj sta videla človeka, ki je nekaj pobral in dal v žep.

Prijatelj vpraša vraga, kaj je ta človek našel. "*Našel je kos resnice*", mu ta odgovori. "*Potem se ti pa slabo piše!*" "*Kaj še*", se je zasmejal vrag, "*prepričal ga bom, da jo organizira!*" (*Jiddu Krišnamurti: "Problemi življenja", "Potreba spremembe"*)

Religije temelje na verovanju v bogove in pozneje v višje Bitje, edinega Boga. Verniki verujejo v plačilo za izpolnjevanje božjih zapovedi, kazni za grehe in v posmrtno življenje. Običajno so lahkoverni in dojemljivi za sugestije, potrebujejo vodstvo in vidne simbole: malike in mitologijo. Božanstvo zaklinjajo za svoje dobro z molitvami in prošnjami. Vse probleme rešujejo čustveno.

Znanost in filozofija

Približno tretjini ljudi se je težišče zavesti dvignilo v mentalno področje in dojemajo svet in življenje razumsko.

Intelektualcem, znanstvenikom in filozofom ne zadoščajo več otročja verovanja, zato so mitologije in religije razglasili za primitivne fantazije.

Pri njih je vero v Boga nadomestila nezmotljiva znanost, ki razume in razloži vse. To novo stanje je opisal Erich Fromm, ki razume pod religijo vsak sistem misli in akcije kjer sodeluje skupina, ki daje posamezniku okvir orientacije in prepričanja. Zanj ni neverujočega in nasprotniki religije so še bolj verujoči (*religiozni*) v svoje prepričanje, kot drugi.

"*V resnici najdemo v zadnjih dvesto letih glavni izraz religioznega navdušenja prav v gibanjih, ki so se ločila od tradicionalne vere. Vera, kot organizacija in dogmatična profesija, se nadaljuje v cerkvah; religije v smislu religioznega žara in žive vere (v znanosti, filozofiji, družbenih vedah), pa so v glavnem nasprotniki klasičnih religij.*" (*Erich Fromm: "Psychoanalysis and*

Religion”, Yale Univ. Press, 1973.)

Kot so bile religije podvržene razvoju, od preprostih začetkov do subtilnih in visoko moralnih nauk, je tudi znanost in filozofija prehodila dolgo pot neobglenih začetkov, dogmatskega materializma, analitičnih metod, zablod in napačnih teorij, dokler se ni zavedla, da razume lahko le delce sveta v katerem živi. Po začetni primitivnosti, ko so trdili, da hitrost večja od 20 km na uro povzroča blaznost in je Francoska akademija proglasila za bedake vse, ki so trdili, da pada z neba kamenje (*meteoriti*) in pozneje, da ne more biti večjega izuma od parnega stroja ter da so električni pojavi le otroška igrarija, da je bil svet nekoč energetsko navit kot ura, da nobeno telo težje od zraka ne more leteti itd., je nastala bolj resna in temeljita faza znanstvenega raziskovanja. Intelekt je v bistvu dvomljivec, analitik. Njegova religija je znanost, metoda je logika in temelj je dvom, iskanje resnice pa eksperiment, versko dogmo je nadomestila znanstvena ugotovitev.

Za reševanje problemov so uporabili analitični pristop, ki je sicer temeljit, a nezadosten. Z njim bi na primer opisali knjigo:

To je pravokotni predmet, ki stoji na polici 1,55 m visoko in 0,65 m od levega zidu. Ima platnice 22x15 cm in 250 listov iz papirja, na katerih je 30 različnih znakov, skupaj 25.265, grupiranih v skupine, ki se ponavljajo po številu in vrstnem redu v določeni statistični zakonitosti. Tak opis pove precizno vse o objektu knjiga in nič o njeni vsebini. Tako je znanost marljivo zbrala ogromno dejstev in zakonitosti fizičnega sveta, ne ve pa nič, kaj je njegovo bistvo; kaj je materija, energija, elektrika, magnetizem, življenje, zavest itd. Vse je secirano, človek je na mizi razrezan na organe, mišice in celice in znanstveniki posmehljivo ugotavljajo, da med vsem tem mesom, kostmi, drobovino in odpadki niso našli nobene duše. Vendar je od leta 1887, ko je znameniti kemik Marcelin Bertheloth izjavil: “Znanost je dosegla višek, od zdaj naprej je svet brez skrivnosti”, če smo pravični, znanstveno raziskovanje opravilo velikansko delo. Osvobodilo je človeka zastarelih naziranj in verskih dogem, ki so po njeni zaslugi obviseli kot raztrgan, nepotreben kačji lev na skalah. Znanost je postala preudarnejša in previdnejša. Uvidela je, da je kot nekdanja religija, podvržena razvoju in da obe opravljata določene naloge v kulturi in civilizaciji svoje dobe.

Zadnja raziskovanja materije, največjega aduta znanosti, so pokazala kako smo odvisni od nepopolnih čutil in opažanj in da se je ta močno približala subtilnim naukom prastare Modrosti. (gl. pogl. “Duh in materija” I. del)

Po podobnih poteh je hodila tudi filozofija s proučevanjem življenja, sveta in smisla bivanja, ki tudi rešuje probleme razumsko.

Zdaj obstajajo istočasno primitivna verovanja kot produkt instinkta, klasične religije kot produkt čustva, emocij ter znanost in filozofija kot rezultat dejavnosti razuma. Obstaja pa tudi redkim poznana višja filozofija (*Višja modrost, Tajni nauk*), ki je rezultat naslednje stopnje razvoja zavesti: intuicije.

Ta ne potrebuje ne idolov, ne mitologije, ne vere, ne znanosti.

Ona je neposredno, nepremagljivo spoznanje bistva, ki ne pozna več dvoma.

Večino religij so posredovali človeštvu Mojstri kot verski učitelji, Bodhisattve, ali pa preko svojih učencev. To potrjuje dejstvo, da vse vsebujejo miselne in likovne simbole Tajnega nauka. Nekateri sprašujejo, zakaj je ta opisan nepopolno ali skrito, da ga opazi in razume le tisti, ki ga v glavnem že pozna. Odgovor je, da so ga bolj razkrili le zrelim posameznikom v misterijih. Otrok mora preživeti otroštvo, nato šele lahko prenese šoke, da pravljice niso resnične, da sta Miklavž in dedek Mraz utvara, da starši niso vsevedni in vsemogočni, da je svet krut in brezobziren.

Jezus je učil v prilikah in tajni nauk razodel le svojim učencem.

“Vam je dano razumeti skrivnosti nebeškega kraljestva, njim pa ni dano.”
(*Mat; 13, 11.*)

Njegov glavni nauk, sprejemljiv za vse in po njegovi trditvi edino potreben, pravi: Ljubi svojega Boga z vsem srcem in ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. To pa je metoda očiščenja dejanj, želja in misli, predpogoj za dostop do Misterij.

Buddha je nekoč dvignil pest z listjem in je dejal, da je posredoval ljudem le toliko znanja, čeprav ga je kot listja v gozdu. Upošteval je stopnje razvoja, ker je vedel, da mora vsakdo prehoditi vse razvojne faze in prehitevanje ni možno. Kmetu je govoril v jeziku poljedelca, obrtnikom v prisposodobah iz njihovega poklica, brahmanom v filozofskem jeziku, meščanom o meščanskem stanu in njegovih dolžnostih in le malemu krogu naprednih učencev o višjih stopnjah zavesti.

Naj se sliši še tako neverjetno: vse religije, filozofije, znanosti in politične ideologije, vlečejo voz človeške evolucije naprej. Vsa izkustva, dobra in slaba, so pomembna. Vsaka vera ali ideologija nosi neizbrisni pečat časa in kulture v kateri je nastala. Tudi Mojstri modrosti ne morejo ponuditi nauk, ki ga ljudje na takratni stopnji niso zmožni dojeti. Zakon duhovnega razvoja je doživljanje

znanja v vedno novih oblikah in v tem procesu so vse vere in filozofije le kaži-poti do spoznanja.

V materialnem svetu se na religiozne in politične ideje kmalu obesijo materialne koristi, ki popačijo in zameglijo cilj prvotnega nauka. V bistvu ima vsaka ideja moralni nauk, ki je neodvisen od tega, kako in koliko se ga drže njeni nepopolni pristaši. Ideje so močne, dokler izražajo visoko etiko in socialno pravičnost (*ljubi svojega bližnjega, liberte-egalite-fraternite itd.*) in slabe, ko ta cilj opustijo.

Ko se človek "očisti" (*obvlada svoje misli, želje in dejanja*), si "umije noge" in stopi na Pot (*resnice in življenja*). Takrat velja zanj navset - vodilo Vzvišenega Gospoda: "Zapusti vse religije in se predaj samo meni. Osvobodil te bom vseh grešnih posledic; ne boj se ničesar." (*Bhagavad Gita, 18, 66.*)

Enako ima **Raja Yoga** osem stopenj.

Prva je **Yama**, ki prepoveduje ubijanje in krajo ter zahteva resnicoljubnost in vzdržnost. Naslednja, **Niyama** zahteva čistost, zadovoljstvo, učenje in predanost Božanstvu. Sledi **Asana**, pravilni položaj telesa, **Pranayama**, pravilno dihanje in **Pratyahara**, odvrnitev čutil od zunanjega sveta.

Te stopnje so temelj, moralne vaje in dokler niso uresničene, je vsako nadaljne izvajanje Yoge nemogoče. Po svojem bistvu in pomenu so enake naukom eksoteričnih religij.

Naslednje tri stopnje: **Dharana**, **Dhyana** in **Samadhi** so faze koncentracije in meditacije, ki dvignejo zavest do združitve z Vsezavestjo.

O tem notranjem doživetju, ki ga mora vsak sam uresničiti, so učili v misterijih že v starih kulturah Indije, Egipta, Amerike, Babilona, Grčije, Rima in še druge. Misterij pomeni skrivnostno v religioznem smislu, nekaj, kar se ne da opisati, doumeti razumsko in je nerazumljivo profanemu človeku.

V misterijih so izbranci najprej spoznali nauke prastare Modrosti.

Če je kandidat že dosegel določeno stopnjo morale in obvladovanja samega sebe, je bil sprejet v drugo stopnjo in hierofant ga je s posebnim postopkom spravil v stanje, v katerem je njegova duša izstopila iz fizičnega telesa. Neofit je doživel višja področja bivanja, svoj pravi jaz in uvidel, da ni le minljivo telo. Po vrnitvi se je vsega jasno zavedal in že v tej stopnji inicijacije, se je zanj svet popolnoma spremenil. Skrivnost, misterij, je moral obdržati zase in ker je bilo o tem govoriti strogo prepovedano, je o misterijih malo in še to nepopolnih poročil. Še najbolj natančen je Apulej: "Prišel sem do roba smrti, stopil na prag Proserpine in neslo me je skozi vse prvine vesolja. Sredi noči sem videl sonce,

sijoče v slepeči bleščavi, prišel do bogov spodnjega in gornjega sveta ... Glej, povedal sem ti, kar ne smeš vedeti.” (Apuleius, Metamorphoseon, XI, 23.)

Največja skrivnost ezoterike pa je nauk o povsod pričujoči božji energiji, ki omogoča človeku bivanje in združitev z kozmično zavestjo (*Bogom*). Ta energija se sanskritsko imenuje Kundalini.

(Glej pogl. “Dvig zavesti”, I del.)

Po svojem bistvu je ona Shakti, najvišji ustvarjalni princip, moč Najvišjega, Absolutnega, Bog v svoji obliki kot ton, prvotno valovanje, ki je ustvarilo Univerzum.

Ta univerzalna energija, se očituje v treh aspektih: kot **Prana-Kundalini**, **Chit-Kundalini** in **Para-Kundalini**.

Kot **Prana-Kundalini** vzdržuje naše življenje, vse telesne funkcije in dejavnosti od gibanja, presnove, dihanja in utripa srca, (*Gl. “Sedem kanalov deset sistemov telesa”*) kot tudi vse duševne dejavnosti: mišljenje, dojemanje, razsojanje itd. Kot Prana-Kundalini - običajno imenovana samo Prana ima izhodišče na spodnjem začetku hrbtenice. Od tu teče preko 72.000 nadijev po telesu in ga ohranja v delovanju in ravnovesju. Fiziološko so ti nadiji vse žile, živci in limfne poti, pa tudi mreža finejših nefizičnih kanalov (*eteričnih*), od katerih so najvažnejši trije: *Idâ, Pingâla in Sushumna (pisano tudi kot Shushumna, Sušumna)*

Idâ in Pingâla sta neprestano dejavni in prek njiju se pri dihanju pretaka Prana. Medsebojno se spiralno prepletata in med njima, v središču hrbtenice, leži Sushumna in se razteza od njenega začetka do temena na glavi. Ob tem nadiju je sedem glavnih energetskih centrov, čakler ali lotosov, kjer se s pomočjo energije, ki se dviga v njem, oblikujejo čustva, misli in stopnje zavesti. Prana-Kundalini oživlja in čisti telo, je njegova življenjska energija, ki omogoča zaznavanje in obvladovanje zunanjega sveta.

Energija, ki teče skozi Sushumno je njen drugi aspekt, **Chit-Kundalini**, ki odpira področja notranjega sveta. Dokler ta notranja Kundalini miruje, so brez pomena odrekanja, yoge in mantre in ni možno nobeno spoznanje svojega bivanja, Boga in prave zavesti; človek se identificira le s svojim telesom in njegovimi funkcijami. Ko Kundalini očisti spodnje tri centre, sedeže strasti, kot so: jeza, sovraštvo, poželjenje, zavist, strah in podobno ter jih obvlada, se dvigne do srčne čakre in postane Chit-Kundalini, evolutivna energija do višjih stopenj zavesti.

Ko doseže najvišji, sedmi center na vrhu glave, postane **Para-Kundalini**,

t.j. najvišja Kundalini. To je doživetje razsvetljenja, najvišje zavesti, v kateri telesna zavest izgine.

Kot reka po svojem dolgem toku končno doseže morje in postane del njega, najde individuum v večni blaženosti združitve z Vsezavestjo.

V Joga filozofiji je Brahma (*Kozmos*) definiran kot SAT-CHIT-ANANDA, bivanje, zavest in blaženost.

To so trije aspekti božje energije, Shakti:

Prana-Kundalini,	je SAT, bivanje, življenje,
Chit-Kundalini,	je CHIT, zavest in
Para-Kundalini,	je ANANDA, blaženost, večna sreča.

Če se Kundalini zbujajo z različnimi Hatha yoga tehnikami ali podobnimi vajami, nastane njeno delno in začasno aktiviranje, ki ima lahko škodljive posledice: izgubo duševnega ravnovesja ali telesne poškodbe.

Zanesljiv in enostaven način zbujanja je Shaktipat, postopek v katerem prenese guru na učenca del svoje energije, da zbudi njegovo iz latentnega stanja.

V misterijih, ki so jih vodili posvečenci, je bilo zbujanje Kundalini končni cilj za tiste neofite, ki so dosegli ustrezno stopnjo duhovnega razvoja in bili spoznani za zrele in moralno očiščene.

“V tem trenutku prenese teurgija s popolno, delujočo energijo našo dušo v univerzalnega Boga-Stvarnika. In to je bil cilj svete, navzgor vodeče poti pri Egipčanih.”

(Jamblichus: “De mysteriis Aegyptorum” X, 6.)

Misteriji so delovali po vsem svetu, v vseh časih in kulturah. O njih pričajo simboli, alegorije, zakrita sporočila in ezoterični nauki, ki so se nam ohranili.

I. poglavje

Nilski človek

Reka, v kateri potujejo neštete kapljice morju nasproti, je simbol evolucije individualnih iskric zavesti, ki se vračajo v Edinstvo.

To prisposodobijo so uporabili Egipčani in ustvarili kozmično sliko Nilkega človeka - Ozirisa, v kateri je skrita največja skrivnost Poti do popolnosti.

V reki potuje po strugi nešteto vodnih kapljic iz visokih gora v širo, navidez neskončno morje.

Tako potujejo v Eno tudi iskrice zavesti - individui in to pot imenujemo evolucija. Tako vsaka reka prisposodablja razvoj življenja in zavesti, še posebno pa najdaljša reka na svetu, Nil.

Ta reka je bila temelj velike egipčanske civilizacije in kulture, ki je dala svoje sadove sosednjim ljudstvom, pa tudi Evropi in prek nje velikemu delu sveta.

Od izvira do izliva se Nil spušča preko šestih naravnih pregrad, kataraktov.

Pri Wadi Hamidu se prvič spusti čez strmo skalovje (6. *katarakt*) na drugi nivo, nato teče globoko, kot za večno zajeden, po visoki planoti Hassania in pri Es Salamu (5. *katarakt*) pade na tretjo vodno gladino. Od tu zavije v

velikem loku proti zahodu in po El Kabu se začne četrti katarakt. Bobneče grme njegove vode po kamnitem kotlu v brzicah mimo El Data, dokler se pri Napati ne umirijo na četrti gladini. Pri Kermi (3. *katarakt*) padejo na peto, pri Wadi Halfi (2. *katarakt*) na šesto in končno pri Elefantinah (1. *katarakt*) na sedmo, zadnjo gladino. Tu se vode umirijo in v velikih zavojih usmerijo proti morju.

Tako je Nil simbol evolucije v sedmih stopnjah. V prvih šestih teče po divjih, pustih pokrajinah. in šele po sedmi stopnji se začne pravi Egipt s templji, kulturo in civilizacijo. Ta zadnja etapa je najveličastnejša in šele v njej se pokaže ves misterij evolucije. Energija razvoja je Kundalini, zato je v egipčanskih misterijih tudi Nil prisposodabljal to moč. O tem govore zgodovinski viri, besede Egipčanov o njihovi reki. Grki so jo imenovali Neilos.

Po številčni vrednost črk grške abecede, ima vrednost 365, t. j. število dni v letu, ko se vse življenje v naravi začne znova. Reducirana vrednost je $3+6+5= 14 = 1+4 = 5$. Temeljno število Nila je torej 5, število boga-človeka (*Oziris*), oziroma duha in materije, obeh polov.

(*Usener "Götternamen" je Neilos primerjal z Nileus in tolmačil kor "Božji tok". Roscher Lex. III, 1. 88*). V Egiptu je bil Nil čaščen kot bog Hapi. Ime se pojavlja že v najstarejših papirusih; v Novem kraljestvu pa je bilo čaščenje tega boga tako razširjeno, da pravi Plutarh: "*nič ni bilo pri Egipčanih bolj čaščenega kot Nil*" (*Plut. De Is. et Os.*).

N	Ν	50
E	Ε	5
I	Ι	10
L	Λ	30
O	Ο	70
S	Σ	200
		365

Upodobljen je bil kot človek z visečimi ženskimi prsmi in petimi papirusovimi okraski na glavi, ki so s svojo obliko posnemali Nilovo delto.

Teh pet rastlin ponovno zaznamuje številčno vrednost Nila. Hapi drži podstavek, na katerem sta dva vrča z "*vodo življenja*" (*oba imata simbol Anh, ki pomeni življenje*) in rastline v različnih stanjih razcveta. Ima še pet božjih žezl, od katerih stoji UAS v sredini. Pozneje bomo videli, da ta predstavlja Nilovo simetralo. Materinska prsa pripoveduje, da reka doji ves Egipt. Posode z Nilovo vodo spominjajo na sanskritsko besedo KUNDA (*posoda*), ki je del imena Kundalini.

Slika 1a. /Hapi-Nil. Wiedemann: "Religion der alten Aegypter", Münster 1890.

Da je Nil simboliziral Kundalini pričajo lastnosti, ki so mu jih pripisovali. Njegova voda ima čudovito moč "*da napravi žene plodne*". On je "*voda, ki*

daje mrtvemu življenje" in "kri, ki oživi mrliča". (Maspero: "Notices et Extraits" 24, 99 f. f., Rodhe: "Psyche" 679)

O vodi življenja je govoril Jezus Samarijki, ki mu je pri studentu dala piti vodo: " – vsak, kdor pije od te vode, bo spet žejen: kdor pa bo pil od vode, ki jo bom jaz dal, ne bo nikdar žejen, ampak bo v njem postala studenec žive vode, ki teče v večno življenje." (Jan; 4, 13-15.)

Kraj s studentem se v evangeliju imenuje SIHAR, v Bibliji pa se Nil hebrejsko imenuje SIHOR. (Iz; 23, 3, Jer; 2, 18.)

Podobna amfora, kot pri Hapiju, je na nekem novcu iz stare Grčije.

Okoli amfore, ki predstavlja lahko tudi človeka (*fizični človek je posoda duha*), je ovita kača, eden od simbolov za Kundalini. Ob njej je križ, simbol življenja, v tem primeru s 5 kraki.

Slika 1b. / Amfora s kačo. Starogrški novc.

O Nilu so govorili, da je "kri, ki oživi mrliča", kar pomeni oživitev duhovno mrtvega po izreku: "ne bojte se tistih, ki umorijo telo, duše pa ne morejo umoriti ... " (Mat; 10, 28)

Trenutno je večina človeštva duhovno mrtva in iz smrtnega spanja jo zbudi lahko le Kundalini, "kri, ki oživi mrliča". Ta dogodek je ponovno rojstvo, prerojenje.

Kristus je dejal: "Resnično, resnično povem ti: kdor se na novo ne rodi, ne bo videl nebeškega kraljestva ..." (Jan; 3, 3)

V egipčanski civilizaciji so živeli adepti, ki so ustvarili veliko simbolov duhovnega prerojenja. O Nilu so odkrito govorili, da ima določene lastnosti, ki jih ima Kundalini, ki ga je prisposodabljal. Na nekem reliefu (*Nilski vodomer, otok File*) so naslikani Nilovi izviri. Pod goro kleči bog Hapi ovit s kačo.

Slika 1c. / Nilovi izviri. G. Maspero: "Histoire ancienne des peuples de l' Orient classique" Paris, 1895.

Nepoučeni so razumeli simbole in besede dobesedno in potapljali v njegove vode bolnike, da bi ozdraveli. Ta navada se je ohranila do arabske dobe in še dandanes se mnogi močijo z "*blagoslovljeno vodo*".

Tako je Nilova simbolika imela fizični in duhovni pomen; glavni namen, pouk v misterijih in ohranitev sporočila o Poti, je bil dosežen in delo ni bilo zaman.

Če prisposodablja Nil človeško evolucijo v sedmih stopnjah, katere cilj na našem planetu je dosega stopnje adepta, mora ta reka nakazati potek od

najnižje do najvišje stopnje.

Reka izvira iz jezera Viktorija, nedoločene skupnosti življenja in padec preko Oownovih in Murchisonovih slapov, kmalu po izviru nakazuje padec iskre življenja v materijo. Začne se romanje po najnižjih področjih narave; najprej rastlinskih, nato živalskih. Reka teče skozi široka močvirja, blatna tropska jezera in bujno rastlinstvo. V tem delu je vegetacija najpestrejša, v vseh barvah, v porajanju, rasti in odmiranju. Tudi živalstva je obilo: od krokodilov, slonov, opic, do neštevilnih jat živopisanih ptic. Bregovi so nizki. Daleč naokrog se širijo goščave visokega papirusa (*Bahr el Gazal*). Močvirjem slede gozdovi in stepe z jatami pelikanov in gosi. Polovica Nila je takšna, polovica vsega razvoja je predvidena tem nižjim oblikam življenja. Zdaj nastopi čas, ko se združita Beli in Modri Nil. Od zgoraj (*Modri Nil iz gorskega jezera Tana*) je prišel impulz in nastalo je bitje, ki je edino, od vsega ustvarjenega, zmožno smehljaja.

Pot k cilju je pot do božanskega smehljaja, do večne sreče.

To bitje je človek.

Dolgo, dolgo traja učenje, počasi se kleše iz grobe materije nova oblika.

Tu pade Nil na sedmo, zadnjo gladino. Tu je pri Elefantinah zadnji katarakt in odgrne se zastor za zadnje dejanje. Tu je pravi Egipt, tu so File, Tebe in druga mesta starega Egipta.

Egipt je bil simbol popolnosti in Egipčan je v ezoteričnem pomenu adept.

Zato so dejali Amonovi svečeniki: "*Dežela, ki jo poplavlja Nil, je Egipt in kdor pije vodo pod Elefantinami, je Egipčan.*"

Začenja se pravo življenje in ego je zrel, da ga posvetijo v Kozmični misterij. Spozna Izis, mati naravo, ki mu je bila doslej zakrita. Poda mu svoje prsi, da sesa božansko modrost in dobi pravico, da nosi okoli vratu amulet, svetega hrošča, skarabeja Heper. (*Heper, eg. H. P. R., pomeni "postati"*)

Zdaj je na poti, da postane SE - RA, Sin sonca, Gospod diadema, Kralj severa in juga. Take naslove je imel faraon, ki je bil simbol popolnega človeka.

Na koncu se Nil izliva v morje, v vse-edinstvo.

Preden se to zgodi, teče mimo velike sfinge v Gizi, ki so jo imenovali Harmakuti, "*Horus na obzorju*", ki je tudi simbol boga-človeka.

Slika 2. / Velika sfinga pri piramidah v Gizi.

Na tem mestu je Nil dolg natanko eno dvanajstino obsega zemlje.